

Kvalifikationer. Naar jeg har nævnt Tallet 3, er det ikke grebet ud af Luften. Jeg mener, der er 3 Betingelser, som maa stilles: Jeg vil gerne have en fremragende Jurist med betydelig juridisk Autoritet, en Mand med praktisk Kendskab til Bankforretninger og endelig en Mand, som staar i nøje og daglig Forbindelse med Centraladministrationen. Det er derfor, jeg har nævnt netop Tallet 3 som det heldigste; men det er noget, vi kunne forhandle om i Udvalget. Det vil ikke blive nogen afgørende Hindring for Lovforslagets Vedtagelse, og den højtærede Minister har jo erklæret sig overmaade forhandlingsvillig paa dette Punkt, ligesom han jo selv paa et vist Tidspunkt af Forhandlingen har foreslaaet 3.

Maa jeg gøre en lille Indskudsbemærkning til den højtærede Minister. Jeg har ikke sagt, at Landstinget vilde have taget Finansminister Bruns Forslag om Bankudvidelsen. I den Skikkelse, det havde, tror jeg ikke, Landstinget vilde have taget det. Jeg kom efterhaanden til den Opfattelse, at Landstinget ikke vilde vedtage et Forslag om Garantiudvidelsen undtagen i Forbindelse med et Afviklingsforslag som det, den højtærede Finansminister her har foreslaet. Det var netop derfor, der hos mig opstod den Tanke, at det nyttede ikke at forelægge Garantiudvidelsesforslaget alene, saaledes som Finansminister Brun havde gjort det, men det maatte forbindes med en Afvikling, og der maatte derfor først føres en Forhandling med Bankerne. Det var ogsaa det, jeg sagde første Gang, jeg havde Ordet. Naar det bliver rigtigt forstaaet, tror jeg ingen vil nægte, hvad jeg ogsaa haaber, Erfaringen hurtigt vil vise, at Garantiudvidelsen i Forbindelse med en Afvikling vil Landstinget ikke sætte sig imod.

Ejendomsselskabet vil jeg nødig for meget ind paa her, det egner sig bedre til Drøftelse i et Udvalg. Jeg er her nærmest enig med Finansministeren og uenig med dem, der have talt imod det, men det udelukker ikke, at der kunde findes en Form, hvorunder Staten kunde komme til at participere efter et vist Forhold i et eventuelt Overskud. At der skulde blive noget til Aktionærerne, efter at Statskassen først er gaaet i Breschen med 6 Mill. Kr., gaar over min Forstand, det tror jeg ikke paa.

Endelig skal jeg sige et Par Ord om de noget misforstaaede Ytringer, der tillægges mig, den skarpe Domfældelse, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) sagde, jeg havde udtalt over det, der skete i Februar 1908.

Jeg har ikke udtalt nogen skarp Domfældelse. Jeg har ikke ment det nødvendigt at komme videre ind derpaa, fordi jeg gentagne Gange har udtalt mig bestemt derom. Jeg roste den daværende Finansminister Lassen, fordi han den Gang handlede, som han gjorde. Jeg mener, at ikke alene handlede han i Pagt med saa godt som hele den offentlige Mening i denne Sag, men han handlede ogsaa, tror jeg, med Resoluthed og Bestemthed, hvilket var de Egenskaber, som vare allermest nødvendige i det Øjeblik. Thi til en saadan Undersøgelse, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) vil kræve, nemlig, at man først skal forsikre sig om, hvad det er, man garanterer, er der aldrig Tid under saadanne Kriseforhold, det var der ikke den Gang, og det vil der aldrig være. En saadan Ordning kræver Maaneder, og de praktisk kyndige Folk have faktisk siddet Maaneder, inden de kom til Klarhed. Ikke en Gang de københavnske Hovedbanker havde nogen klar Forestilling om hele Situationen, og det er klart, at Tid fandtes ikke, kunde ikke skaffes til fyldestgørende Undersøgelser. Derfor maa en Finansminister i et saadant Tilfælde gribe til, og Finansminister Vilhelm Lassen greb til og skabte denne Ordning. Naar han skabte den saaledes, føler jeg mig overbevidst om, at hvis Vilhelm Lassen havde haft den Erfaring, som fintet Menneskekunde have den Gang, men som vi nu have allesammen om, hvorledes et saadant Forhold faktisk former sig, hvilke praktiske Følger det drager efter sig, at Staten skal være Medgarant for saadanne Banker, saa havde Vilhelm Lassen aldrig i Evighed gjort det, som den praktisk dygtige Mand, han var, lige saa lidt som vi andre i lignende Tilfælde. Men vi skulle dog ikke sky at sige, at vi have gjort Erfaringer her, som kunne belære os, og Finansminister Vilhelm Lassen vilde saa godt som nogen have ladet sig belære. At han den Gang handlede, som han gjorde, var naturligt, fordi der i Øjeblikket neppe var andet at gøre.

Den Ordning, som jeg efter de Erfaringer, vi have gjort, vil anse for den rigtigste, vilde være at udstyre Nationalbanken med de fornødne Midler til at støtte de Banker, der overhovedet kunde være Tale om at redde. Denne Ordning, som er nogenlunde overensstemmende med, hvad man gjorde i 1857, eller noget lignende, tror jeg snarest, man vilde komme til, hvis man i Fremtiden skulde tænke paa at raade Bod paa saadanne Kalamiteter.